

LILLY LUCAS

NOVÉ

vyhlídky

ROMÁN

NOVÉ VYHLÍDKY

Original Title: New Horizons

Copyright © 2020 Lilly Lucas

© 2021 by Knaur Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Munich

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2023

Cover © Franzi Bucher, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3568-6 (pdf)

NOVÉ *vyhlídky*

LILLY LUCAS

přeložila
Pavla Švepeš Šlahůnková

Pro A.

Je tady vždy, když ho potřebuji.

A vždy tam, kde ho potřebuji.

1.

Probudilo mě hlasité zatroubení. Ospale jsem vykoukla z okýnka auta a ještě stačila zahlédnout, jak červené večerní slunce zapadá za monumentální kopce Skalistých hor. Zaplavil mě hřejivý pocit. Otevřela jsem okýnko na škvírku a nasála důvěrně známou vůni borovic, které rostly na horských stráních. Vlahý zářijový vzduch mi odvál pár volných pramínků z čela. Pořád jsem si ještě nezvykla, jak dlouhé teď mám vlasy. Dřív mi sotva zakryly uši, a teď mi sahaly skoro až k bradě.

„Mrzí mě to, holčičko. Ten idiot tam vepředu očividně neví, k čemu slouží blinkr,“ zabručel mrzutě táta. Pozoroval mě ve zpětném zrcátku a podstatně jemnějším hlasem se zeptal: „Jak se cítíš?“

„Unaveně,“ odpověděla jsem a potlačila zívnutí.

„Co tvoje noha? Neměli bychom si udělat přestávku?“

„Vždyť už tam skoro jsme.“

„To není odpověď na mou otázku,“ poznamenal táta.

Je. Pokud člověk čte mezi řádky. Ale to můj táta neumí. Díky bohu. Jinak by pravděpodobně udělal otočku v hollywoodském stylu a odvezl mě zpět do nemocnice v Denveru.

„Všechno je v pořádku,“ zalhala jsem a usmála se na něj.

Nevěděla jsem, jestli mi to zbaštil, ale znovu se soustředil na cestu, která nás měla dovést do Green Valley.

Při pomýšlení na mé rodné město se ve mně šířila zvláštní směsice radosti a napětí. Tohle malé místo ve Skalistých horách pro mě znamená všechno. Žijí zde lidé, se kterými jsem vyrostla, kteří mě znají a milují. Milovali. Krátce se mi před očima mihla Noahova tvář. Jeho jasný, bystrý pohled, tmavé vlasy, které jsem tak ráda pročesávala svými prsty, měkké rty, které jsem...

„Mám ještě zastavit u Moea a vzít nám s sebou pár burgerů?“ vytrhl mě z myšlenek tátův hlas. Noahův obraz se vypařil jako pára nad hrncem.

„Ne, nemám hlad.“

Byla to už druhá lež během dvou minut. Při pomýšlení na tučný cheeseburger z Dineru se hlasitě ozval můj kručící žaludek. Ale spolu s tou myšlenkou se vynořila představa, že se stanu hlavním tématem maloměstských drbů, a na to jsem dnes ještě nebyla připravená. Něco jako soukromí v malých městech, jako je Green Valley, neexistuje. Každý zná každého, každý každému pomáhá. K tomu ale patří také to, že své obavy si člověk nemůže nechat jen pro sebe.

„Udělám nám prostě jenom pár volských ok,“ navrhl táta a já jsem se musela pousmát. Protože mě prokoukl a protože volská oka byla ještě pořád to jediné, co uměl uvařit. Když jsem byla dítě, měli jsme vajíčka někdy i pětkrát do týdne. Než se to doneslo k Barbaře Fitzgeraldové, manželce faráře, která nás potom pravidelně zvala na večeři. „Jestli mám vařit pro šest lidí nebo pro osm, je jedno,“ poznamenala a pohostila nás domácí americkou stravou. Její dům se stal mým druhým domovem, její nejstarší syn mou největší láskou.

„To zní dobře,“ odpověděla jsem s láskyplným úsměvem směrem k tátovi, než jsem opřela hlavu o okýnko s pohledem upřeným ven. Podzim už teď hrál všemi

barvami. Tmavě žluté osikové lesy, které zlatě zářily na úbočí Skalistých hor, a mohutné javory se sytými červenými a oranžovými tóny se vypínaly k obloze. Obraz jako vystřižený z pohlednice mě alespoň trochu odškodnil za to, že jsem propásla v horách léto. Že jsem ve svém životě vynechala jedno roční období.

„*Home, sweet home,*“ zazpíval táta trochu moc euforicky, když jsme minuli značku Green Valley a jeli po Main Street, kde na pár stovkách metrů bylo vše, co naše malé město mohlo nabídnout. Na první pohled se tady nic nezměnilo. Z obchodu s potravinami pořád ještě proudili lidé s papírovými sáčky, steakhouse zval stejně jako předtím na čtyřsetgramový hovězí steak a Molly McAbottová ve svém květinářství den co den s železnou pravidelností nabízela čerstvý dýňový koláč. Nevěděla jsem, jestli mě tahle setrvačnost uklidňuje, nebo spíš zbavuje iluzí. Tak nějak si člověk vždycky myslí, že se svět změní, když už nebude jeho součástí. Že se alespoň bude dál otáčet. Ale v městečkách jako Green Valley zůstává všechno při starém.

Když jsme odbočili do naší ulice, jediné v Green Valley, která neměla idylické jméno jako *Eagle Road* nebo *Mountain Drive*, ale jmenovala se jednoduše *Washington Street*, proti nám vyjel na svém kole právě Earl, kterému zdejší obyvatelé neřekli jinak než Drbna Earl – a to ne bezdůvodně. Pokud někdo chtěl, aby se něco šířilo rychleji než požár, šel za ním.

„Fajn, přece jenom jsme mohli jít do Dineru,“ povzdychla jsem si a táta se zasmál.

Náš dům byl poslední napravo. Dvoupatrový dřevěný domek ve stylu srubu s velkou verandou, která se kdy si táhla kolem dokola. Přestože byl stejně velký jako

ostatní domy v ulici, působil jednoznačně prostěji a nenápadněji. Neměli jsme na verandě houpačku jako Delaneyovi ani bylinky na okenních parapetech jako Brownovi. Také barevné chryzantémy, věnce na dveřích podle ročního období nebo dekorace by u nás člověk hledal marně. Nebylo to však tím, že na to táta v posledních měsících neměl nervy, protože musel nějak udržet při životě naši autodílnu a benzínku. Ani když jsem byla malá, nevypadal dům jinak. „Chybí tady ženská ruka,“ slyšela jsem jednou říct sousedku. Jako dítě jsem nechápala, že tím myslí mou mámu, která nás opustila ještě předtím, než jsem se uměla podepsat.

„Ta věc s volskými oky je tímto asi vyřízená,“ zamumlal táta a namířil mou pozornost na naši verandu, která byla plná hrnců, plechů a hliníkových misek. Dokonce i na schodech se vršily misky a košíky. Nevěřicně jsem na to předním oknem zírala.

„Ale vědí přece, že jsem neumřela, že jo?“

„Annie!“ ozvalo se rozhořčeně z předního sedadla.

„Jenom to říkám,“ zamumlala jsem. „Tolik jídla jsem naposledy viděla na pohřbu paní McPheeové.“

Táta ignoroval můj cynismus a otevřel dveře u auta. „Počkej, podám ti berle.“

Dřív než jsem mohla začít protestovat, obešel vůz a otevřel kufr.

„Zvládla bych to i bez nich,“ zabručela jsem, když mi přistrčil postříbřené berle.

„Měla bys na to jít ale pomalu,“ připomněl mi, co mi říkala lékařka dnes při propouštění. S mrknutím k tomu dodal: „Navíc nám musí někdo uvolnit cestu.“

Vzdala jsem to, rukama pevně sevřela berle a zvedla se. Když se ozvala bodavá bolest v noze, protáhla jsem krátce obličej a byla jsem ráda, že měl táta dost práce

s vyndáváním mé cestovní tašky z kufru auta. Přestože jsem byla v nemocnici tak dlouho, moc věcí jsem balit nemusela. Pár tepláků, trička, toaletní potřeby a časopisy o autech. Sedm měsíců nacpaných do jedné vytahané sportovní tašky.

Když jsme se přiblížili k verandě, uviděla jsem, že je ještě zaplněnější, než jak to z dálky vypadalo. Užasle jsme se dívali na ty sladké a vydatné dobroty, které nám blokovaly dveře, na nichž byl podomácku namalovaný plakát. Dětská kresba holky s tmavými krátkými vlasy, hnědýma očima a s francouzským klíčem v ruce. Pod tím dětským škrabopisem: *Vítej doma*. Dojatě jsem potlačila pár slz, když jsem objevila jméno malé umělkyně. Ruthie byla Noahova sestra a ve svých sedmi letech byla nejmladším potomkem Fitzgeraldových. Pevně jsem si předsevzala, že ji brzy navštívím, abych jí poděkovala. Táta odsunul nohou pár hrnců stranou a já jsem mu pomáhala berlemi, dokud jsme si neuvolnili cestičku.

Náš dům mě přivítal svou typickou vůní po kávě a dřevu z krbu. Ani tady se nic nezměnilo. Moje bundy visely spořádaně v šatně, pod nimi stály mé šedé boty značky Timberland s olejovými fleky a pevné semišové kozačky. Jako bych nikdy nebyla pryč. Jako bych bez rozmyslu nenasedla do auta a o měsíce později se neprobudila na nemocničním lůžku.

„Potřebuješ pomoc?“ zeptal se táta a ukázal na moje tenisky.

„Ne, to je dobrý,“ zamumlala jsem a trochu neobratně vyklouzla z bot. Opřela jsem berle o zeď a sundala si bundu. Vlastně ta bunda patřila Noahovi. Dal mi ji, když se jeho mámě omylem srazila při praní. Minulý týden jsem pořád znovu a znovu přemýšlela o tom, že se jí zbavím,

ale měla jsem ji prostě moc ráda. Navíc jsem ve slabých chvílkách měla pocit, jako by mě objímal.

„Přemýšlel jsem, jestli by ses nechtěla prozatím přestěhovat do mé ložnice.“

Postavil mou tašku na zem a rukávem si otřel pot z čela. Flanelová košile byla příliš teplá pro vlahý podzimní den.

„Už je mi čtyřiaadvacet, tati,“ poznamenala jsem s nakrčeným čelem. „Trocha soukromí by byla...“

„Já bych se samozřejmě na tu dobu přestěhoval do tvého pokoje.“

„Proč?“

„No... kvůli schodům.“ Ukázal na asi dvacet schodů, které vedly do mého pokoje v horním patře.

„To je přece dobrý trénink,“ poznamenala jsem a pokrčila rameny.

„Annie,“ povzdychl si. „Měla bys zpomalit.“

„Neboj. Vezmu to schod po schodu.“

Táta mi věnoval významný pohled, než se pustil do odnášení prvních misek z verandy do kuchyně.

„Mimochodem, trénink,“ zavolal na mě. „Paní Albrightová se nabídla, že bys s rehabilitacemi mohla pokračovat v *Sebastianu*. Máš se jí ozvat.“

Zamračila jsem se. „V *Sebastianu*?“

Sebastian byl pětihvězdičkový hotel ve Vail. Ředitelka, paní Albrightová, bydlela v Green Valley a byla máma našeho šerifa Willa.

„Očividně mají plně vybavenou místnost pro fitness,“ odpověděl táta, než se skřípáním otevřel ledničku a začal dělat místo pro všechny ty nádoby.

„Nevím...“

Myšlenka, že bych pokračovala s rehabilitacemi v luxusním hotelu, mi z nějakého důvodu připadala směšná.

„Myslím si, že je to dobrý nápad,“ řekl táta, zatímco do kuchyně přinesl hrnec, který voněl podezřele jako chilli con carne. „Ušetřilo by to ty neustálé cesty do Denveru.“

To byl vážný argument. Z Green Valley to do Vail bylo jenom třicet minut. Možná bych dokonce mohla díky tomu cvičit víckrát do týdne a uspišit tak své uzdravení.

„Paní Albrightová byla toho mínění, že hotel je v tuhle roční dobu ještě poměrně prázdný. Dovolenkáři jsou už pryč a lyžařská sezona začne až za měsíc.“

„Zůstává už jenom pár olejářských magnátů,“ posmívala jsem se.

Nebylo žádným tajemstvím, že v *Sebastianu* se ubytovali především super boháči. Vail se za ty roky vypracovalo na nóbl úroveň, v zimních měsících vypadalo jako kulisa z vánočního filmu z produkce Hallmarku. Světelné řetězy a ozdobené jedle se táhly městem plným hotelů, které díky svým alpským fasádám působily jako obrovské sruby. Chodníky mezi restauracemi, butiky a kavárnami byly vyhřívané a vybavené originálními rustikálními ohřívači a ke sjezdovkám vedly jezdicí schody.

„Ta nabídka je opravdu velmi velkorysá,“ řekl táta s obličejem skrytým za horou hliníkových misek.

A pak dodal s úšklebkem: „Možná narazíš na *milého* olejářského magnáta.“

„Radši bych olej vyměňovala.“

Šla jsem za ním do kuchyně a posadila se k jídelnímu stolu, kde se vršily tři hrnce s polévkami a stejně tak s lasagnemi.

„Ano, o tom bychom si měli ještě promluvit,“ řekl najednou o trochu vážněji, zatímco jsem hledala pozici, jak si sednout, aby mě nic nebolelo. Zdálo se, že o pár vteřin později našel ta správná slova. „Někoho jsem najal.“

„Na benzínku?“

Pohledem krátce zabloudil stranou. „Ne, do dílny.“

Zavřela jsem oči. „Do dílny? Ale já jsem myslela, že si nemůžeme právě teď nikoho dovolit.“

„Ano... to není nastálo.“ Hlas mu ztěžkl. „Wesley prozatím převezme tvé úkoly.“

Vytřeštila jsem oči. „Cože?!“

„Annie,“ řekl jemně. „Teď musíš myslet na sebe.“

„A proto prostě jenom tak zaměstnáš někoho jiného? Aniž by ses mě zeptal?“ Hlas se mi nevěřičně třásl. „Myslela jsem, že tu dílnu vedeme společně.“

„Taky ano. Ale chtěl jsem, aby ses nejprve mohla v klidu starat o své zdraví.“

„To přece můžu, i když budu pracovat v dílně,“ odpověděla jsem příkře.

„Slyšela jsi, co říkala doktorka...“

„Že na to mám jít *pomalů*. Ne, že to *nejde vůbec*,“ odfrkla jsem.

Těžce vzdychl. „Není to přece navždy, Annie. Jenom dokud se zase neuzdravíš.“

„A co mám do té doby dělat? Ležet na gauči a počítat si šrouby v noze?“

„Když to musí bezpodmínečně být, mohla bys občas vypomáhat na benzínce. Za pult ti postavíme stoličku, abys to měla pohodlné a mohla šetřit nohu.“

Podívala jsem se na něj, jako by právě řekl hodně špatný vtip. „Vypomáhat na benzínce? Já jsem automechanička, tati!“

„V tuhle chvíli jsi automechanička s berlemi.“

Přestože to pronesl mírně, obsah jeho slov mě velmi zasáhl.

„Je to jenom dočasné řešení. Tvé místo je v dílně, to nikdo nezpochybňuje.“

Jeho unavené oči mi připomněly, jak pro něj byly poslední měsíce těžké, a má zlost se vypařila. Zamyšleně jsem oždibovala drobenku z jablečného koláče, který jednoznačně nesl podpis Barb Fitzgeraldové. „Je dobrý?“

„Koláč?“

„Tenhle Wesley,“ zabručela jsem.

Táta se zasmál: „Ano, je.“ A se smířlivým mrknutím dodal: „Ale samozřejmě ti nesahá ani po kotníky.“

2.

Že jsem zpátky v Green Valley a vypomáhám na benzínce, se velmi brzy rozkřiklo. Alespoň v příštím týdnu měla polovina města potřebu doplnit nemrznoucí kapalinu nebo si koupit předražené chipsy. Vlastně by mě to nemělo překvapovat, koneckonců žiju ve městě, kde jsou tamtamy rychlejší než internet. A také jsem měla radost, že zase vidím všechny ty lidi, se kterými jsem vyrostla. Kterí mě jako malou tahali na zádech a dávali mi zmrzlinu, seděli vedle mě na pískovišti nebo ve školním autobuse, kteří se se mnou smáli a slavili. Jenom jsem se nemohla vyrovnat s jejich soucitnými pohledy. S jejich povzbudivými slovy a přehnanými komplimenty. Najednou už jsem nebyla Annie Hudgensová, holka, co umí opravovat auta, ale Annie Hudgensová, holka, co ležela v kómatu.

„Ten nový účes ti sluší,“ poznamenala paní Millerová s úsměvem a přisunula mi přes pult dvacet dolarů. Vypadala o dost starší, než jsem si pamatovala. Vlasy jí úplně zešedivěly a oči ztratily svůj lesk.

„Děkuji,“ odpověděla jsem a spolkla poznámku, že pro docílení tohoto účesu musí člověk strávit pět měsíců v kómatu. Paní Millerová si můj sarkasmus nezasloužila. Navíc jsem si byla jistá, že tady nebyla ze zvědavosti. Často mě hlídala, když jsem byla malá, a každé Vánoce mi pekla cukroví. Navíc mi pravidelně stříhala vlasy, přestože už dávno svoje kadeřnictví zavřela.

„Takhle jsi jí ještě víc podobná,“ poznamenala s lehkým úsměvem.

Paní Millerová byla jediná, kdo se nebál zmínit o mé matce. Pro všechny ostatní – především pro tátu – byla Voldemortem z Green Valley. Nemluvalo se o ní a už vůbec nikdy se nevyslovovalo její jméno. U nás doma nebyla jediná její fotka, jenom rodinná fotografie, kterou jsem jednou při uklízení našla v knížce. Byli na ní naši na piknikové dece u jezera Silver. Máma mě držela na klíně a táta se na ni zamilovaně usmíval s rukou položenou kolem jejího boku. Občas jsem se ptala sama sebe, jestli je pro něj těžké dívat se na mě. Se svými krátkými, tmavými vlasy, velkýma očima a vysoko posazenými lícními kostmi jsem jí byla ohromně podobná.

Mámě bylo právě dvacet, když se za tátu provdala a přestěhovala se do Green Valley – jenom s jedním malým kufrem, pouzdrém na cello a nepatrnými znalostmi angličtiny. Dohromady je svedla rozbitá pneumatika. Máma měla ten večer vystupovat s *Orchestre de Paris* v *Red Rocks Amphitheater*. Kousek za Denverem ale autobus píchl. Na místě byl zrovna automechanik z Green Valley a pneumatiku vyměnil. Jako poděkování ho pozvali na koncert a on se toho večera šíleně zamiloval do mladé Francouzky jménem Marie-Camille Marchandová, která hrála na cello na takové úrovni, o které mohl obyčejný smrtelník jenom snít. A tím ta pohádková část tohohle příběhu skončila – a také v myšlenkách můj výlet do minulosti. Vtiskla jsem paní Millerové do ruky drobné a popřála jí pěkný den.

„I tobě, Annie,“ přátelsky se na mě usmála a odcházela. „Zastav se zase někdy.“

Jestlipak to bylo decentní upozornění, že bych si měla zase jednou nechat ostříhat vlasy?

„Zastavím. A vyřídíte pozdravy manželovi.“

Na zlomek vteřiny se zarazila. Potom rychle přikývla a benzínku opustila. Zamračeně jsem se za ní dívala.

„Umřel.“ Táta stál za mou ve dveřích, které spojovaly benzínku s dílnou. „Pan Miller...“

„Cože?! Kdy?“

„V březnu. Dostal infarkt.“

„Ale... ona mi nic neřekla,“ zaskřehotala jsem, zatímco mi pohled klouzal k oknu. Strříbrnobílá vlna trvalé paní Millerové akorát zmizela ve fordu focus.

„Asi ti to nechtěla předhazovat.“

Polkla jsem. „Já ji poprosím, aby pozdravovala někoho v záhrobí, a ona mi to nechce předhazovat?“

Táta si otřel ruce od oleje do pracovních kalhot a obsloužil se u automatu na kávu.

„Byl jsi na jeho pohřbu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl, aniž se otočil.

Zatímco přístroj začal bručet a se syčením lil horký proud kávy do tátova hrnečku, snažila jsem se vzpomenout si na své poslední setkání s panem Millerem, ale nedařilo se mi to.

„Nedělej si z toho těžkou hlavu. Nemohla jsi to vědět,“ přivedl mě tátův hlas zpátky do přítomnosti. Jeho pokus povzbudit mě vyšel naprázdno. „Zvládáš to?“ zeptal se jemně.

Nevěděla jsem, jestli se jeho otázka vztahuje na smrt pana Millera, nebo na skutečnost, že jsem další den strávila na benzínce místo pod kapotou motoru.

„Ano,“ povzdychla jsem si.

Táta mě pozoroval trochu déle, než bylo nutné, pak si vzal hrneček z kávovaru a zmizel v dílně.

Když se za ním se skřípotem zavřely železné dveře, vytáhla jsem si z kapsy kalhot notýsek a napsala do něj:

Pan Miller je mrtvý. Hned pod Omezení rychlosti na Main Street, Whistlerovi se rozešli a Justin Bieber se oženil. Táta mi daroval ten notýsek v nemocnici. První stránky vyplnil za mě a měsíce zaznamenával, jak se svět točí dál, zatímco ten můj se zastavil. Kdo vyhrál Super Bowl, koho Trump vyhodil, kdo vyhrál šipky. Jaké přírodní katastrofy se staly v Coloradu, kdo byl ve městě nový, kdo se odstěhoval, kdo se zamiloval, kdo se rozešel. Jenom na pana Millera zapomněl. Zamyšleně jsem zírala na jeho jméno. Naškrabaná písmena, která padala jednou doprava, jednou doleva. Moje písmo se nelišilo od písma desetiletého dítěte. Musela jsem se nejprve zase naučit psát, potom co moje ruce pět měsíců ležely bez pohnutí v nemocniční posteli.

„Ahoj Annie! Je táta v dílně?“

Hlas Mika Laurentise mě přiměl, abych zvedla zrak od svého notýsku a rychle ho schovala do zadní kapsy kalhot.

„Už ti to zase chcíplo?“ otočila jsem se na něj.

Mike jezdil dodgem chargerem z roku 69, který zdědil po svém otci. Byl to opravdový sběratelský kousek – a zlatý důl pro každého automechanika. Pod žádnou jinou kapotu v Green Valley jsem tolikrát nestrkala hlavu. Pod žádným jiným autem jsem tolikrát neležela.

„Teče mu olej,“ zabručel.

„Motor, nebo převodovka?“

„Motor.“

„Podívám se na to,“ odpověděla jsem spontánně a namáhavě jsem se zvedla ze stoličky, kterou mi táta postavil za pult.

„Ne, nech to být,“ řekl rychle Mike, když jsem sahala po berlích.

„Bez problému, já...“

„Ne, Annie, opravdu. Já... stejně musím s tvým tátou ještě něco probrat. Zůstaň sedět a, hm...,“ odkašlal si, „šetři se.“

Dřív než jsem stihla začít protestovat, zmizel z benzínky. *Šetři se*, posmíval se mi jedovatý hlas v hlavě. Snažila jsem se ho ignorovat a postavila trochu moc rychle berle zpět. S rachotem spadly na zem a strhly s sebou ještě řadu krabiček cigaret.

„Zatraceně,“ zaklela jsem. Když jsem se shýbla, abych ten chaos posbírala, zasténala jsem pod zábleskem bolesti.

„Všechno v pořádku?“ zaznamenala jsem hlas za sebou.

„Ano,“ vyklouzlo mi lehce našťavaně z pusy. Když jsem se narovнала, viděla jsem, koho jsem to setřela. Holka v mém věku s blondátými lokny, která se na mě pořád ještě neskutečně přátelsky usmívala. Odněkud jsem ji znala, ale nevěděla jsem odkud.

„Promiň, nemám svůj den,“ omluvila jsem se hned a vzdychla si. „Příčemž... spíš bych měla říct asi rok.“ Cy-nicky jsem se zasmála.

„Tři měsíce.“

Nechápavě jsem se na ni dívala.

„Ještě tři měsíce. A budeš to mít za sebou,“ poznamenala s mrknutím. Mluvila s legračním přízvukem, který jsem nedokázala hned zařadit.

„Dvojka?“ zeptala jsem se a ukázala na metalicky modrý ford explorer u tankovacího stojanu. Najednou mi došlo, odkud ji znám. Byla to přítelkyně Ryana Coopera. Holka z Německa, která vloni pracovala jako au-pair pro jeho bratra. Měla jsem za to, že už je dávno zpátky ve své rodné zemi.

„Ano, bohužel,“ povzdychla si.

Tázavě jsem zvedla obočí.

„Auto patří mému příteli. Opravdu nechápu, proč tady musíte všichni jezdit tak velkými auty.“

„Velká země, velká auta?“ odtušila jsem s úsměvem.

„Spíš velké ego, velké auto. Alespoň v jeho případě,“ třásla se smíchy a podala mi svou kreditní kartu.

Lena Lenzová, stálo tam vyraženými písmeny.

„Každopádně nutně potřebuju své vlastní auto. Takové, ve kterém se neztratím.“ Ironicky se ušklíbla.

„*Wheelers* ve Vail mají poměrně dobrou nabídku ojetých aut,“ poznamenala jsem mimochodem a protáhla její kartu terminálem. „Kdyby ses tam chtěla jet podívat.“

„Děkuju za tip,“ odpověděla a bylo vidět, že ji to potěšilo.

„Sorry,“ zamumlala jsem, když se objevilo hlášení chyby. „Tisíckrát jsem tátovi říkala, že ta věc patří do muzea.“

„Mimochodem, já jsem Lena,“ řekla ochotně, zatímco jsem bojovala s platebním terminálem.

„Já vím.“

„Co mě prozradilo? Můj přízvuk?“ poškrábala se na nose. „Vždycky je to můj přízvuk. Ryan říká, že zním jako Heidi Klum.“

Konečně terminál akceptoval její kartu. „Tohle tě prozradilo.“ S úsměvem jsem jí podávala zpátky její kartu.

„Co je na té tvojí?“

Až se zpožděním mi došlo, co po mně chce. Už je to dlouho, co se mě někdo ptal na jméno. Green Valley je místo, kde zná každý každého.

„Annie,“ odpověděla jsem a byla jsem překvapená, když se s tím spokojila. Očividně k ní ještě nedorazily maloměstské drby.

Lena zatím vytáhla z kabelky svůj hlasitě vibrující iPhone a rychle se podívala na displej. „Ou, to je máma. Promiň, to musím vzít.“

Přijala hovor a bez problému přešla do němčiny, řeči, která zněla mým uším trochu úsečně. Výraz jejího obličje a rychlost, s jakou mluvila, mi prozradil, že je to důležité. Beze slova, ale s milým úsměvem se rozloučila a běžela k autu.

Chvíli potom, co odjela, přijelo na benzínku další auto. I když ne, vplížilo se jako panter. Nehlučně, mrštně, skoro elegantně. Černá Tesla model X Performance. 262 km/h, 482 km dojezd, z 0 na 60 za 2,6 vteřiny. Na moment jsem proklínala svůj mozek, že tyhle informace dokázal vyplivnout s lehkostí, zatímco mi současně odmítal prozradit, proč jsem tu noc sjela z cesty. Moje vzpomínky na tu nehodu jako by zmizely a unikaly mi, když jsem se na ně v myšlenkách soustředila. Jako bych chtěla holýma rukama ulovit kluzkou rybu.

Vytáhla jsem mobil a udělala fotku té černé krásky. Už nějakou dobu jsme s tátou diskutovali o tom, že bychom na benzínku přidali stojan na nabíjení elektromobilů. Táta si myslel, že by to bylo zbytečné. Abych ho přesvědčila o opaku, dělala jsem si seznam všech elektromobilů, které projely naší benzínkou, s fotkami jako důkaz. Tenhle model tam ještě nebyl. Stál sto dvacet tisíc dolarů. Čočkou kamery na mobilu jsem viděla, jak z auta vystoupil týpek ve slunečních brýlích. I ze vzdálenosti sta metrů jsem mohla říct, že není místní. Na sobě měl černou motorkářskou bundu, příliš úzce střižené džíny a vysoké boty, vlasy měl schované pod ležérní čepicí. Vzhled, který by ve velkoměstě nevybočoval, ale tady v horách vzbuzoval stejnou pozornost jako medvěd na bruslích. Když se přiblížil k benzínce, položila jsem rychle mobil stranou a zvedla krabičky cigaret, které byly pořád ještě rozházené po podlaze. Když jsem se sklonila, zase mi nohou projela silná bolest. Zalapala jsem po dechu a na moment

zavřela oči. Když jsem se opět narovнала, stál ten týpek ve slunečních brýlích přede mnou a zamumlal rychle, ale ne nepřátelské „čau“, než na pult postavil láhev vody.

„Čau,“ odpověděla jsem se slušným úsměvem, přestože jsem si z něj tajně utahovala kvůli jeho brýlím. Nehledě na to, že slunce se skoro celý den schovávalo, zakrývala mu ta věc půlku obličeje. Navíc se zrcadlovými sklíčky a zlatými obroučkami působil nafoukaně. Ale kdo měl auto v hodnotě rodinného domu, se asi nespokojil s nějakým modelem z *Walmartu*.

„Je tady někde v okolí supernabíječka?“ zeptal se a ukázal řadu perfektně bílých zubů.

„Supernabíječka?“

„Rychlá nabíjecí stanice pro –“

„Tesly, já vím,“ skočila jsem mu do řeči. „Něco takového tu nemáme.“

„Sakra,“ zamumlal. „Tak jenom tu vodu.“

Ukazovákem tůkal na láhev, kterou postavil na pult. Na chlapa má pěstěné ruce, pomyslela jsem si spontánně. Byly o dost víc pěstěné než ty moje, které by klidně snesly trochu krému. Nicméně od doby, co se každý den nenořily do benzínu a motorového oleje, byly moje nehty alespoň čisté.

„Nejbližší elektro nabíjecí stanice je ve Vail. Hned při příjezdu po pravé straně. Ale není to supernabíječka.“

„Dobře, děkuju,“ řekl a přinutil se k úsměvu.

Páni, ty zuby byly ale bílé. Až moc bílé. Potlačila jsem nutkání přejet své vlastní jazykem a radši zkasírovala vodu. Byl už skoro venku ze dveří, když se ještě jednou otočil „Mohla bys prosím smazat tu fotku?“

„Co?“

„Ta fotka,“ odpověděl a zněl přitom, jako bych byla nechápavá, což jsem očividně byla.

„Jakou fotku?“

„Tu, jak jsi mě vyfotila.“

Zmateně jsem se na něj dívala.

„Dobře,“ povzdychl si. „Já vím, že jsem pravděpodobně to nejzajímavější, co se ti dneska stalo, ale přesto tě prosím, smaž to.“

Nevěřicně jsem zvedla obočí. Rozuměla jsem správně? *To nejzajímavější, co se ti dneska stalo?*

„Netuším, o čem mluvíš.“

„Samozřejmě že ne,“ zamumlal s ješitným úsměvem. „Bohužel jsem tě ale viděl, když jsi mě fotila.“

Ukazováčkem namířil na okýnko vedle pokladny a na jednou mi to došlo.

„Fotila jsem tvoje auto,“ řekla jsem, jako by mě zrovna osvítilo.

„Moje auto,“ opakoval uštěpačně a odmlčel se, jako by se musel sebrat. „Proč bys fotila moje auto?“

„Proč bych měla fotit *tebe*?“

Teď teprve vypadal vyjeveně. Pár vteřin nic neříkal. Připadalo mi to celé dost hloupé. Rychle jsem vytáhla mobil z kapsy, párkrát přejela přes displej a ukázala mu fotku, kterou jsem udělala. „Prosím.“

Přišel blíž a pokrčil čelo. „To *je* moje fotka.“

„Co?“ Podívala jsem se na displej. „Ne! Dobře, ty jsi tam náhodou taky,“ přiznala jsem, „ale mně šlo jenom o tvoje auto.“

Potrásl hlavou, jako by ho ten rozhovor unavoval. „Potom bych ti byl velmi zavázán, kdybys mohla vymazat tu fotografii mého *auta*.“

Ani jsem se nesnažila zakrýt svou nevoli, přidržela jsem u něj telefon a před jeho očima stiskla symbol odpadkového koše.

Než se otočil, zabručel „děkuju“ a pak opustil benzínku, přičemž během chůze omylem strhl ze stojanu pár časopisů.

„Hej!“ volala jsem za ním rozzlobeně, ale on už rychlým krokem mířil ke své luxusní káře. Nevěřicně jsem potřásla hlavou a zamumlala „idiot“, zatímco nasedl do tesly a zmizel v dálce.

3.

„Možná je v seznamu hledaných osob,“ přemýšlel táta a dloubal se v posledním zbytku lasagní. Už pět dní jsme jedli převážně to, co jsme našli na verandě, a přestože jsme toho hodně dali zamrazit, pořád ještě se v lednici kupily koláče, nákypy a polévky. „Máš jeho poznávací značku? Mohli bychom se zeptat mladého Albrighta, jestli by ho neprojel databází.“

„*Mladý Albright* je náš šerif, tati,“ poznamenala jsem pobaveně a dala do mikrovlnky talíř chilli. „A jsem si poměrně jistá, že Will má lepší věci na práci než lovit snobské řidiče tesly.“ I když... jistá jsem si nebyla. Pro policistu muselo být Green Valley vzrušující asi jako toustový chleba, protože počet zločinů se tady rovnal nule. Nezamykali jsme ani auta, natož vchodové dveře a největší zločin, na který jsem si vzpomněla, bylo vloupání černého medvěda do Steakhousu. „Hlavně jsem si poznávací značku nezapamatovala. A tu fotku jsem navíc musela smazat.“ Protočila jsem panenky.

„Je ti ale jasné, že to auto nemůžeš bez důkazní fotografie zařadit do statistiky,“ řekl táta s neskrývanou radostí.

„I bez tesly to bylo dnes dvanáct elektromobilů. Dvanáct!“ Věnovala jsem mu významný pohled.

„Už jsem ti řekl, že si to rozmyslím.“

„Přemýšlíš o tom už rok,“ zamručela jsem. „Byli bychom kromě Vail jediná nabíjecí stanice široko daleko. To by nám zajistilo dodatečný příjem.“

„Nejdřív by to přineslo výdaje. A víš přece, že to si v současné chvíli nemůžeme dovolit. Ne, dokud...“ Ne-dořekl to. Ani nemusel.

... *nebudou splacené výdaje za tvou léčbu.* Moje nehoda málem zruinovala naši dílnu. Táta zatížil náš dům a dílnu další hypotékou a musel propustit své dva zaměstnance. Miguel teď pracoval v autodílně ve Vail a Ezra vzal místo v Boulderu. Za to, že obchod nešel kompletně do kytek, jsme děkovali právě mému bývalému příteli Noahovi, který přerušil své studium a přes léto v dílně vypomáhal. Za to mu budu už navždy vděčná, bez ohledu na to, jak se teď věci mezi námi mají.

„Podíváme se hned na zápas?“ změnila jsem téma, než se mohlo mezi námi rozšířit stísněné mlčení. „Udělám popcorn,“ dodala jsem k tomu a mrkla na tátu.

Odstrčil hliníkovou mísu a věnoval mi starostlivý pohled. „Je pátek. Nechceš si trochu... povyrazit? Jít mezi lidi? Od té doby, co jsi doma, jsi každý večer strávila se svým starouškem.“

„Ale já ráda trávím čas se svým starouškem.“

Táta se zasmál. Nebyl to ale bezstarostný smích. „Jenom to říkám. Za poslední měsíce sis toho prodělala dost. Možná by ti udělalo dobře... trochu zábavy.“

„Dívat se s tebou na fotbal je zábava. Především když Broncos dostanou na frak.“

„Annie...“

„Tati...,“ napodobila jsem ho.

S povzdechem se dál věnoval svým lasagním. Najednou mě mrzelo, že jsem jeho obavy odbyla žertem.

„Nejsem jako máma,“ řekla jsem tiše.

Ani od talíře nevzhlédl. „Já vím.“

A přesto se bojíš, že budu jako ona. Že se budu cítit osamělá a opustím tě.

„Ale také vím, jak moc trpíš tím, že nemůžeš pracovat.“ Věnoval mi další zamyšlený pohled.

„To je jenom dočasné,“ řekla jsem a vložila do té věty všechnen svůj optimismus.

„Samozřejmě že ano.“

I když se táta snažil, zaslechla jsem v jeho hlase náznak pochybností.

„Takže, co? Podíváme se na ten zápas?“

Táta přikývl a ztěžka se zvedl od kuchyňského stolu.
„Jdu napřed.“

Čekala jsem, než mikrovlnka s pípnutím skončila, a dala si na kouřící chilli ještě jednu lžici zakysané smetany. S talířem v ruce a plechovkou *Dr. Peppera* pod paží jsem se šourala do obýváku a usadila se na naši starou koženou sedačku, která mě pozdravila obvyklým zasténáním. Táta se jako vždy rozvaloval v křesle vedle mě s nohama na stole a poslouchal vysílání před zápasem. Ten důvěrně známý obraz mě zahřál u srdce, ale současně jeho slova bzučela na okraji mého svědomí jako otravná moucha. Měl pravdu, nemohla jsem se večer co večer schovávat doma jenom proto, že mi každý krok tam venku bude před očima připomínat to, co už jsem dlouho věděla. Že můj starý život už neexistoval.

4.

„A jsi si jistá, že tě nemám odvézt?“

„Anooo,“ odpověděla jsem toho rána poněkolkáté a přehodila si trochu rychleji tašku přes rameno. „Áá,“ zasténala jsem tiše. Ale ne dost tiše. Táta se okamžitě vynořil zpoza rohu.

„Máš bolesti? Mám ti –“

„Tati!“ přerušila jsem ho napůl pobaveně, napůl našťvaně.

„Slyšel jsem tě sténat, mladá dámo!“

„Občas zapomenu, že má ramena ještě nejsou, co bývala.“

Táta stál se zkroušeným výrazem v obličeji mezi dveřmi. „Mně se to prostě nelíbí, že jedeš samotná do Vail. Co když cestou dostaneš zase bolesti a pustíš volant? Nebo když...“

„D'Shawn říkal, že řídit můžu. Zapomněl jsi?“

„D'Shawn,“ zabručel táta, „měl oči spíš pro tvoje nohy než...“

Teď jsem se musela smát. „Byl to můj fyzioterapeut. Samozřejmě ho zajímaly moje nohy.“ Které byly mimochodem v tuto chvíli cokoli, jen ne úžasné. Vlastně jsem měla totálně rosolovité nohy. Ne takové, které se člověku roztráslly z motýlků v břiše, ale takové, jaké člověk má, když ho několikrát přejede auto a potom měsíce leží v nemocniční posteli. Navíc se mi po stehnu táhla

dvanácticentimetrová jizva. „Navíc je mu přes třicet a má přítelkyni.“

„Přesto by mi bylo milejší, kdyby se tvůj fyzioterapeut nejmenoval jako nějaký gangsterský raper.“

„Bože, tati! Od kdy jsi tak šosácký?“

„Každý táta je šosácký, když jde o jeho dceru. Především o jeho nejmilejší dceru.“

„Máš jenom jednu.“

„Kdybych měl ještě další tři, pořád bys byla moje nejoblíbenější.“

„Tak zatím,“ vzdychla jsem a vyšla ze dveří.

„Jeď opatrně! A zavolej, až dojedeš. A...“

Táta zavolal ještě něco, ale to už se za mnou zavřely dveře. Rázně jsem na zadní sedadlo svého jeepu, který se z nehody vzpamatoval o poznání lépe než já, hodila sportovní tašku. Když mu potom táta vyklepal a nalažoval přední blatník, vypadal skoro jako nový. Jestlipak v to můžu jednou doufat i já? Jizvu na své kůži bohužel jen tak nepřelakuji. S bušícím srdcem jsem se posadila za volant. Řízení auta mi chybělo, i když mě té noci stálo málem život. Pocit volantu pod svýma rukama, bručení motoru, opojení ze zrychlení, které člověka jemně vtisklo do sedadla. S bušícím srdcem jsem otočila klíčkem v zapalování, šlápla na plyn a pomalu vyjela z naší příjezdové cesty. Když jsem jela autem naší ulicí a míjela domy kolem sebe, padl na mě neuvěřitelný klid. Bylo pěkné zase tady být. Vůbec být tady. Těšila jsem se dokonce na svůj první trénink, i když to bude znamenat námahu a bolest. Ale každá kapka potu byla krokem kupředu a přivede mě blíž k mému cíli moct zase pracovat jako automechanička.

O dobrou půlhodinu později jsem minula značku Vail a zaparkovala auto blízko *Sebastianu*. Trochu nervózně

jsem vstoupila do haly pětihvězdičkového hotelu. Bylo to poprvé, co jsem ho viděla zevnitř, a byla jsem poměrně ohromená dlouhou vstupní halou s kamennými zdmi, trámy a koženými křesly. Před jedním volně stojícím krbem seděl starší pán a četl noviny, zatímco si vedle něj dvě ženy připíjely proseccem. Všechno mi to připadalo tak cizí, že jsem počítala s tím, že každou chvíli ucítím ruku na rameni a někdo řekne: „Smím se vás zeptat, co tady pohledáváte?“. Ve snaze nepřitáhnout na sebe pozornost jsem se vydala k recepci a zamrkala. Protože za pultem nestál nikdo jiný než Lena. Vlasy měla učesané do upraveného ohonu a na sobě měla vínový svetr, na kterém byla připevněná decentní měděná jmenovka.

„Co ty tady děláš?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Pracuju,“ odpověděla se širokým úsměvem.

„Myslela jsem, že jsi au-pair.“

Potrásla hlavou. „Už ne. Právě se tady učím na hotelovou manažerku. A ty?“

„Paní Albrightová mi nabídla, že bych mohla využít tělocvičnu pro svou rehabilitaci.“ Zvedla jsem do výšky berle.

„Aha! Potom jsi A. Hudgensová!“ Něco hledala a podala mi bílou čipovou kartu s logem hotelu. „Tohle tady pro tebe nechala. Víš, kam máš jít?“

Zavrtěla jsem hlavou a Lena se krátce rozhlédla na všechny strany. „Já tě tam rychle dovedu.“ Vyšla zpoza recepcy a ukázala prstem doleva. „Tady tudy.“

Prošly jsme halou a následovaly řadu cedulí, které byly označené jako *Spa*, než jsme došly ke schodům. „Pojedeme radši výtahem?“ zeptala se Lena s pohledem na mé berle.

„Ne, to je dobré.“

Demonstrativně jsem seskočila na první schod a ulevilo se mi, když se to obešlo bez obvyklé bolesti.

„Jak se ti to stalo?“

Na chvilku mě to překvapilo. Očividně o mně opravdu ještě nic neslyšela.

„Autonehoda,“ odpověděla jsem s námahou a sestoupila na druhý a třetí schod.

„Aha,“ ujelo jí rozpačitě, jako by čekala nějakou úžasnější odpověď. Než stihla ještě něco dodat, potkala nás hotelová zaměstnankyně a vyměnila si s Lenou pár slov.

„Jak dlouho už tady pracuješ?“ zeptala jsem se a doufala, že změníme téma. Schodiště hotelu bylo rozhodně špatným místem pro rozhovor o posledních měsících.

„Tohle je teprve můj druhý týden,“ přiznala. „Ale minulý rok jsem tady byla na praxi a už to tu dobře znám.“

„Takže ses přestěhovala nastálo?“

Přikývla. „Alespoň po dobu vyučení. Potom uvidíme, co bude dál...“

„Páni,“ odpověděla jsem opravdu ohromená. Až na pár dovolených jsem svůj dosavadní život strávila v Green Valley a nedokázala jsem si představit, že bych tohle místo někdy opustila. „Nestýská se ti po domově?“

Došly jsme na konec schodiště a já jsem byla hotová, ale hrdá.

„Ale jo. Především po rodině a nejlepší kamarádce,“ přiznala. „Ale zase když jsem byla v létě v Berlíně, stýskalo se mi po Ryanovi. A po Green Valley. Je jedno, kde jsem, vždycky mi něco chybí.“ Trochu smutně se usmála a přidržela u čtečky svou čipovou kartu. Cvaknutí se ozvalo dřív, než se otevřely dveře. Lázeňská místnost nás přivítala tlumeným světlem a vůní éterických olejů. Když jsem trochu váhavě následovala Lenu, donesl se ke mně zvuk melodické relaxační hudby. Ještě nikdy jsem ve

wellness nebyla a cítila jsem se stejně příjemně jako Michelle Obamová, když byl Donald Trump uváděn do úřadu.

„Tudy se jde do bazénu,“ spustila Lena a ukázala dopředu. „Tamhle vzadu jsou sauny a fitko je tam. Tady se můžeš převlíknout a vysprchovat.“ Kývla hlavou doprava směrem ke dveřím vedle nás. „Jestli potřebuješ ručník nebo župan, tak si je vezmi. Všude jsou taky zásobníky s vodou. A samozřejmě čerstvé ovoce.“

Jenom jsem přikývla, zahlcená množstvím informací.

„Když budeš mít ještě otázky, prostě se zeptej Bethany. Někde tady poletuje.“

Znovu jsem přikývla.

„Tak si to užij!“ odpověděla s mrknutím oka a rozloučila se. Už byla u dveří, když se ještě jednou otočila. „Máš dnes večer něco v plánu?“

„Dnes večer?“

„Chceme jít do *Olly's* a podívat se na zápas. Ryan, já a jedna kamarádka.“

„Na jaký zápas?“

Lena pokrčila rameny. „Fotbal, basketbal... něco s nějakým míčem.“

Smála jsem se.

„Scházíme se na *burger happy hour*. Takže... máš chuť?“

„*Burger happy hour*?“ odpověděla jsem zmateně.

„Ano, každý čtvrtek je vždycky v *Olly's burger happy hour*. Od sedmi do osmi.“

Co jí z pusy vyšlo úplně samozřejmě, byla pro mě naprostá novinka. Už jsem se viděla škrábat do notýsku: *čtvrtek, burger happy hour, Olly's*.

„Dobře. Rozmyslím si to.“

Spokojeně se usmála. „Super. Tak třeba večer na viděnou.“

Dávala jsem se za ní, když zmizela ve dveřích, a vydala jsem se k převlékacím kabinkám. Prvním, které nesmrděly potem a starými ponožkami, ale voněly po pomerančových květech a levanduli. Po levici jsem měla prostorné kabinky, naproti se nacházely luxusní sprchy s malinkými lahvičkami se šamponem. Vklouzla jsem do svých tréninkových bot a vyměnila džíny a svetr za tepláky a tričko. Obojí mi bylo skoro o dvě čísla větší a planďalo to na mně jako pytel. Už před nehodou jsem byla drobná, ale těch pět měsíců v kómatu mě stálo většinu svalů. Když jsem si zamkla tašku do skříňky, dala jsem si ručník kolem krku a s láhví vody pod paží jsem se vydala do tělocvičny, která, jak jsem s úžasem zjistila, byla ze všech stran prosklená. Nevěřicně jsem se zasmála, když jsem uviděla ty nejmodernější běžecké pásy, crossové trenažéry a kola, multifunkční lavice a posilovací stroje. V porovnání s tím malým kamrlíkem v nemocnici v Denveru byla tahle místnost tréninková svatyně. Když jsem přišla blíž, viděla jsem, že už tam někdo trénuje s činkami. Na chvíli jsem zalitovala svého nedbalého vzhledu. Protože jsem v tom oblečení vypadala naprosto neforemně a protože bylo nemilosrdně očividné, že sem nepatřím. Ve snaze být co nejméně nápadná jsem otevřela skleněné dveře a zamumlala obligátní „čau“ směrem k chlápkoví, který právě nechal na podlahu dopadnout těžké činky. Zvedl zrak a pozoroval mě, jako bych byla nějaká anomálie v jeho vesmíru. Potom se nevěřicně zasmál.

„To snad nemyslíš vážně?“

Rychle jsem se ohlédla přes rameno, ale kromě mě tam nikdo jiný nebyl.

„Myslíš... mě?“ zeptala jsem se zamračeně.

Dělal, jako by se rozhlížel. „Je tady ještě někdo, kdo neví, co znamená soukromí?“ Koutky u pusy mu cukaly.